

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (Ιω. 1, 1-17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή Εγκυκλίου, έτους 1998)

Η λογική των ανθρώπων και η δύναμη του Θεού

«Σκότος ην βαθύ» εκείνη την νύχτα. Σκοτάδι αγνωσίας. Ποτέ το σκοτάδι της αγνωσίας δεν ήταν τόσο βαθύ. Και τόσο πηχτό. Ποτέ ψυχές δεν είχαν γίνει τόσο μαύρες!

Το Φως του Κόσμου είχε χαθεί. Ο νοητός Ήλιος, ο Χριστός, είχε δύσει. Τον σκέπαζε η πλάκα του τάφου. Έτριβαν τα χέρια τους οι Γραμματείς και Φαρισαίοι. Είχαν επιτύχει. Είχαν νικήσει. Σύμφωνα, ή αντίθετα στο νόμο του Θεού και στο θέλημά Του; Αυτό δεν τους ένοιαζε! Τους έφθανε ότι είχε γίνει το δικό τους, ότι είχαν νικήσει.

Και αντίθετα. Συναγμένοι στο μυστικό υπερώο της Ιερουσαλήμ, και διπλοκλειδωμένοι μέσα «δια τον φόβον των Ιουδαίων», έτρεμαν οι απόστολοι και η μικρή ομάδα των αφοσιωμένων μαθητών του Ιησού. Όλα για αυτούς είχαν πια τελειώσει. Όλα ήσαν ζοφερά. Όλα σκοτάδι! Αχτίδα φωτός δεν περίμεναν από πουθενά.

Χιλιάδες χρόνια, η πείρα των ανθρωπότητας το επεκύρωνε, ότι: Όταν ο άνθρωπος κλείσει τα μάτια του, όταν πεθάνει, όταν τον σκεπάσει το μαύρο χρώμα, ό,τι κι αν ήταν, ό,τι κι αν είχε δείξει ότι ήταν, όλα τότε τελειώνουν! Ακόμα και η ελπίδα σβήνει. Αυτό ένοιωθαν τότε οι απόστολοι! Αυτό τούς υπαγόρευε η ανθρώπινη λογική!

Αλλά έπεφταν έξω! Έπεφταν εντελώς έξω! Ήταν δυνατό ποτέ να κρατήσει ο θάνατος την ζωή; Ήταν δυνατό το σκοτάδι να νικήσει το φως; Ήταν δυνατό ποτέ ιστός αράχνης, να κρατήσει αετό; Ήταν δυνατό, οι άνθρωποι να τα βγάλουν πέρα με τον Θεό; Πώς θα κρατούσαν δεμένο, τα δεσμά του θανάτου και του Άδου, τον δημιουργό της ζωής, την πηγή της ζωής, τον χορηγό της ζωής;

Το είπε απερίφραστα ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής σε όλους τους Εβραίους που τον άκουαν. Αδελφοί. Τα γεγονότα τα ξέρετε καλά. Σεις Τον σκοτώσατε. Σεις Τον σταυρώσατε. Σεις Τον εθάψατε. Σεις Του βάλατε

στον τάφο φρουρά. Και Τον φυλάγατε. Να μη βγει. Αλλά βγήκε. Ναι, βγήκε από τον τάφο. Ναι, αναστήθηκε. Αυτεξουσίως ανέστη. Ιδία δυνάμει. Πατήσας τον θάνατον. Γιατί δεν ήταν δυνατόν να κρατάει ο θάνατος τον Θεό της Δόξης. Δεν χρειάστηκε να αποκυλίσουν τον λίθο από την θύρα του μνημείου, για να βγει!

Και δεν χρειάστηκε να Του ανοίξουν την πόρτα, για να μπει στο υπερώο και να φανερωθή στους αποστόλους Του. Τίποτε δεν Τον φράζει. Τίποτε δεν Τον δένει. Δεν είναι δέσμιος. Σε τίποτε. Είναι παντού και πάντοτε ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ. Αυτή είναι η μεγαλύτερη αλήθεια στον κόσμο. Αυτήν πρέπει πρώτα από όλα να βαλθούμε να καταλάβουμε.

Ο Χριστός δεν υπήρξε ποτέ νεκρός. Ήταν και στον τάφο η Ζωή. Και στον Άδη το Φως. Ήταν πάντοτε Ζωή. Και Ζωοποιός. Ελεύθερος. Και ελευθερωτής. Απέθανε, σωματικά μόνο, για μας. Για να μας δώσει την Ζωή Του, την δική Του ζωή. Ας στραφούμε σ' Αυτόν. Ας Του πούμε:

Είσαι πάντα ανάμεσά μας, έστω και αν εμείς δεν Σε βλέπουμε. Εσένα μόνο έχουμε ανάγκη. Εσένα αναζητάμε. Μονάχα Συ μας αγαπάς. Μόνο Συ το αισθάνεσαι, πόσο Σε έχουμε ανάγκη. Όλοι Σε έχουμε ανάγκη. Και πιο πολύ, εκείνοι που δεν το νοιώθουν.

Ο πεινασμένος θαρρεί, ότι θέλει ψωμί. Και αναζητεί Εσένα. Ο άρρωστος φαντάζεται, ότι του λείπει η υγεία, αλλά του λείπεις Συ. Όποιος ψάχνει για ομορφιά στον κόσμο αυτό, χωρίς να το καταλαβαίνει, ψάχνει για Σένα. Και όποιος αγωνίζεται για την ειρήνη, έστω και αν δεν Σε παραδέχεται, απλώνει τα χέρια του σε Σένα.

Όσο και αν έχουμε πέσει χαμηλά, όσο και αν έχουμε χαλάσει, ζητάμε Εσένα. Γιατί μόνο Συ είσαι, η αληθινή ειρήνη, η αληθινή χαρά, η αληθινή ζωή. Γιατί μόνο Συ είσαι ελεύθερος, «ο εν νεκροίς ελεύθερος».

Γιατί Συ μόνο είσαι ο ελευθερωτής. Ο πάσης ευεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ αγαθός, ο διδούς υπερεκπερισσού ων αιτούμεθα, ο συμπαθής, ο ελεήμων, ο αυτεπάγγελτος γενόμενος ημών βοηθός.

Έλα, Φως του κόσμου

Ας Τον παρακαλέσουμε: Να μπει δυναμικά στη ζωή μας. Έστω και αν εμείς Του κρατάμε σφραγισμένες τις καρδιές μας. Ας Του φωνάξουμε. Χριστέ, ενίκησες τον θάνατο, θανάτω θάνατον πατήσας. Είσαι Ζωή. Και δίνεις Ζωή. Έλα, Ζωή.

Έλα, Φως του κόσμου. Έλα, ελπίδα.

Έλα, ανάστησέ μας και μας από την νέκρα την πνευματική. Αξίωσέ μας να ζήσουμε κοντά Σου. Στο φως. Στο ανέσπερο φως της αναστάσεώς Σου.

Είθε η προσευχή μας να εισακουσθή. Και ο Χριστός να μπει στην ζωή μας δυναμικά. Με τον δικό Του γλυκύτατο τρόπο. Για να την γεμίσει ειρήνη, χαρά, φως, ελπίδα.